

Γράφουν ο Γρηγόρης Χρονόπουλος και ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ...



Ένας φίλος ήρθε από τα παλιά φορτωμένος με χιλιάδες αναμνήσεις

Γιώργο, γειά σου.

Ετσι όπως έχουμε καταπαστεί με τις αναμνήσεις, έχουμε όλοι μια ιερή μνήμη που την κουβαλάμε μαζί μας και μέχρι τα στερνά μας χρόνια. Η άγια μορφή του πατέρα, που η Κυριακή 8 Σεπτέμβρη είναι καθιερωμένη διεθνώς σαν γιορτή του. Όχι πως τον θυμόμαστε μονάχα στη γιορτή του, τον κουβαλάμε μέσα μας, είμαστε περισσότερο δικά του παιδιά κι ας είμαστε προσκολλημένοι πιο πολύ στη μάνα. Εκείνος όμως είναι ο οδηγός, ο προστάτης, ο σύμβουλος, ο χορηγός. Σήμερα ίσως έγινε ο συνεταίρος από τότε που βγήκε και η γυναίκα στο μεροκάματο, μα εκείνος στέκει πάντα η κολώνα του σπιτιού. Μπορεί να άλλαξαν οι συνθήκες της ζωής, μπορεί να υπάρχουν και πατέρες που δεν αξίζουν τον τίτλο, όπως και μπτέρες που δεν θα έπρεπε να γίνουν μπτέρες. Για τη μεγάλη πλειονότητα όμως, ο πατέρας είναι ο ήρωας.

Εμείς έτσι τον γνωρίσαμε, έτσι τον ζήσαμε. Κι εκείνου τη μνήμη να τιμήσουμε. Του δικού μας πατέρα που κουβάλησε όλα τα βάρη κι έψησε σε δύσκολους καιρούς. Εκείνον τον πατέρα είναι να τιμήσουμε εμείς οι κάποιας πλικίας, που μας μεγάλωσε σε άσχημες συνθήκες και έδωσε όλη του ζωή για την οικογένεια. Πόσα στερίθηκε εκείνος ο πατέρας και πόσα έδωσε, χωρίς να βαρυγγομίσει ποτέ!

Δεν λέω πως μόνο εκείνος ο πατέρας έδωσε. Κάθε πατέρας είναι μια προσφορά μέχρι το τέλος. Προσφορά, αφοσίωση, αυταπάρνηση. Και είναι τόση η χαρά του όταν δίνει. Ζωδόπης και χορηγός όλη του η ζωή, σκοπός και νόημα της ύπαρξής του. Και πόσο όμορφη η εικόνα του νέου πατέρα με τα μικρά, αλλά και του παππού με τα εγγόνια.

Η ζωή δεν είναι πάντα εύκολη, ούτε όμορφη μόνο, μα όταν μοιράζονται οι δυσκολίες μέσα στην οικογένεια, ξεπερνιόνται με τη συμπαράσταση. Και είναι όμορφη κι η εικόνα του γιου που φροντίζει το γέρο πατέρα. Τον δικό μας πατέρα δεν τον κρατήσαμε να περπατήσει γέρος, δεν του φιλήσαμε εκείνα τα βασανισμένα χέρια στο "τελευταίον ασπασμό". Ένα κερί στη μνήμη του κι ένα ευχαριστώ από την καρδιά στην ημέρα την αφιερωμένη σ' αυτόν. Κι αυτοί που έχουν την ευλογία να τον έχουν



κοντά τους, ένα μεγάλο ευχαριστώ, ξέρω τι έκανες για μένα και το αναγνωρίζω και σ' ευχαριστώ.

ΠΑΤΕΡΑΣ

Δεν σου δώσα τον τελευταίον ασπασμόν

και δεν τα έκανα όλα
όσα η καρδιά επόθησε
κι όσα ήθελε η αγάπη.

Μα πήρα τη σκυτάλη όταν έφυγες
σ' εκείνους τους καιρούς τους
χαλεπούς,

στη μπόρα και στο χαλασμό.
Και έφτασα στο τέρμα
μέσα από δρόμο ανώμαλο,

μια δύσκολη πορεία.

Δεν στα ιστόρισα όλα μα θα ρθώ.
Θα ρθώ να γονατίσω

και να στο πω.

Πως νικπτής

δεν είναι μόνο αυτός που στήνει
τη σημαία στην κορφή.

Είναι κι αυτός

που πέφτει ανεβαίνοντας.

Θα ρθώ να γονατίσω
και στο πω ψυθιριστά

και ας το ξέρεις,

πως δεν μου έλειψε η αγάπη.

Θα ρθώ να στήσω ένα σταυρό
στη μνήμη, στην αγάπη

και στο σεβασμό.

Γρηγόρης

ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Γειά σου Γρηγόρη,

Τα είπες όλα καλέ μου φίλε και τί να προσθέσω εγώ για τον πατέρα; Επειδή λές ότι «είμαστε περισσότερο δικά του παιδιά κι ας είμαστε προσκολλημένοι πιο πολύ στη μάνα», έχω ακούσει πως στην πραγματικότητα ο άνδρας «γεννά» και η γυναίκα «τεκνοποιεί», αλλά τί σημασία έχει αυτό; Εγώ δεν μπορώ ούτε να φανταστώ τη ζωή μου χωρίς πατέρα και μάνα. Είμαι από τους πολύ τυχερούς

και τον πατέρα μου να βουτάει για αχινούς και χταπόδια, τον αιγύπτιο βαρκάρη να φωνάζει ελληνικά στη μάνα μου «κυρά Φωτεινή τράβα το σχοινί!» για τα πανιά κι' εγώ με τους φίλους να κάνουμε αγώνες κολύμβησης και κόντεψα να πνιγώ εξουθενωμένος.

Ομορφα χρόνια και ό,τι θυμάται ο καθένας χαίρεται, γι' αυτό λυπάμαι αυτούς που δεν έχουν θύμησες επειδή έχασαν νωρίς τον πατέρα, ή την μάνα. Ούτε μπορώ να καταλάβω αυτούς που εγκατέλειψαν τους γονείς τους όταν γέρασαν, για οικονομικούς ή άλλους λόγους. Πατέρας κι' εγώ, είμαι υπερήφανος για τα παιδιά μου και εγγόνια μου, που μ' αγαπούν, με σέβονται και εκτιμούν πώς έζησαν με τους γονείς τους, όμως δεν συμφωνώ με τις κάθε λογίς «Ημέρες». «Ημέρα του Πατέρα», «Ημέρα της Μπτέρας», που είναι ακόμη μια πρόφαση για κερδοσκοπία. Κάθε μέρα είναι τής μάνας και τού πατέρα, κάθε μέρα πρέπει να τους θυμούνται και τιμούν τα παιδιά και όσο για τα δώρα, υπάρχουν οι ονομαστικές γιορτές και τα γενέθλια που είναι πιο πρωτοπικές και πιο σημαντικές ευκαιρίες για δώρα.

Η Ημέρα του Πατέρα ή τής Μπτέρας, ίσως είναι πιο χρήσιμες για να τιμούμε τους γονείς που δεν είναι πια μαζί μας και να τους θυμόμαστε όπως κάνουμε σήμερα, επειδή ο άνθρωπος πεθαίνει μόνο όταν τον ξέχασουν.

Την Κυριακή, λοιπόν, ας θυμηθούμε τους γονείς που δεν είναι πια μαζί μας. Ας διαθέσουμε μερικά λεπτά για ένα ταξίδι στο παρελθόν, στα χρόνια που ζήσαμε μαζί τους, τις όμορφες στιγμές, τις ευτυχισμένες μέρες και -αν μπορούμε- ας στολίσουμε με λουλούδια στον τάφο τους σαν ένδειξη τής βαθιάς ευγνωμοσύνης μας.

**Μπαμπάς είναι κάποιος που σε παίρνει αγκαλιά όταν κήδαις,
σε μαζώνει όταν παρεκτρέπεσαι,
λάμπει από υπερηφάνεια όταν κάνεις κάτι καλό και δεν χάνει ποτέ, μα ποτέ την εμπιστοσύνη του σε 'σένα.**